

I

Frit fald som i en drøm

STOCKHOLM I NOVEMBER

Det var Kalle på tretten, der frelste Spiralens femoghalvtreds år gamle liv. I hvert fald var det sådan, Spiralen selv beskrev sagen under det indledende politiforhør.

“Hvis Kalle ikke havde set op og rykket mig til siden, havde jeg fået skidtet lige i hovedet, og så havde jeg ikke siddet her nu.”

Det var en underlig historie lige fra starten og af mindst tre grunde.

For det første ansås Kalle for at være fuldstændig døv på begge ører. Ikke mindst af Spiralen selv, der var overbevist om, at det eneste, Kalle stadig forstod, var blikke, tegnsprog og kropslige berøringer. Ganske vist snakkede han mere end nogensinde før med ham, men sådan skal man jo gøre, når nogen, man holder af, bliver gammel og svagelig, og Spiralen havde altid været god mod Kalle. Det manglede da bare.

For det andet har det i lang tid været en alment anerkendt opfattelse inden for den vestlige empiriske fysik, at et legeme i frit fald kommer før den lyd, som samme legeme frembringer ved friktion mod den omgivende atmosfære. Ifølge samme fysik skulle der altså slet ikke have været nogen lyd, der kunne opfattes.

For det tredje, og det var det mest mærkelige. Hvis nu Kalle alligevel havde hørt noget, opfattet faren, rykket Spiralen til side og dermed frelst hans liv ... Hvordan kunne det så være, at han ikke hørte lyden af ofrets venstre sko, der blot få sekunder senere ramte ham lige i nakken og dræbte ham på stedet?

FREDAG DEN 22. NOVEMBER

Fredag den 22. november mellem klokken 19:56 og 20:01 blev tre samtaler viderestillet fra alarmcentralens nummer 90 000 til Stockholmspolitiets omstilling.

Den første kom fra en pensioneret jurist, der havde set hele hændelsesforløbet tydeligt fra sin altan på Valhallavägen 38. Juristen præsenterede sig med navn og titel og virkede ikke det mindste rystet. Hans forklaring var ordrig, systematisk disponeret og faktisk helt hen i vejret.

Kort fortalt gik den ud på, at en galning iført sort frakke og skihue med øreklapper netop havde skudt en stakkels hundeejer og hans hund. Nu sprang galningen rundt og skreg usammenhængende, og årsagen til at juristen havde befundet sig ude på altanen i flere graders kulde var, at hans hustru led af astma, og at cigaretrøg havde en kedelig vane med at hænge i gardinerne: "Hvis politiinspektøren skulle undre sig over den side af sagen?"

Den anden samtale kom fra et hyrevognsfirmas omstillingsbord. En af deres chauffører havde hentet en ældre dame på Valhallavägen 46, og da han åbnede døren for at hjælpe sin passager ind på bagsædet, opfattede han ud af øjenkrogen "en stakkel, der faldt ned fra taget på det der højhus, hvor alle studenterne bor". Chaufføren var femogfyrre år gammel og var kommet til Sverige fra Tyrkiet for tyve år siden. Han havde set værre ting allerede fra barnsben og havde tidligt lært sig, at hver ting har sin tid. Derfor ringede han til centralen på radioen, fortalte hvad han havde set og bad dem ringe til politiet, mens han kørte den gamle dame hjem til hendes datter, der boede på en gård uden for Märsta. Det var en god tur, og livet skulle jo gå videre.

Samtale nummer tre kom fra en mand, der efter stemmen at dømme var i den yngre ende af midaldrende. Han nægtede at sige, hvad han hed, og hvorfra han ringede, men han lød

oprømt på en måde, der antydede indtagelse af et eller andet stimulerende middel. Han havde desuden et godt råd. "Nu er en af de der tossede studenter hoppet ud fra taget igen. Husk at tage nogle spande med, når I skal hente ham."

På alarmcentralen blev alt sat på de for længst udlagte skinner. Da den ansvarlige operatør sendte områdealarmen ud over radioen, havde hun allerede nedprioriteret den ordrige jurist til fordel for taxichaufføren og den oprømte med det gode råd om spandene, og hun udelod helt både skydningen, hunden og spandene.

I korthed gik hendes meddelelse ud på, at en person var faldet eller hoppet fra studenterkollegiet Nyponet på Körsbärsvägen og var landet på fortovet lige inden parkeringspladsen over for krydset ved Valhallavägen og Körsbärsvägen. På stedet skulle der være en livløs krop samt en ophidset mandsperson iført sort frakke og skihue, der gik rundt i nærheden. Var der muligvis en patruljevogn i nærheden, der kunne tage sig af det?

Der var en kun hundred meter længere nede ad Valhallavägen. Den tilhørte Östermalms vagtdistrikt, VD2, og i samme øjeblik som alarmen gik ud over radioen, standsede den foran pølsevognen ved indkørslen til Roslagstulls hospital. I bilen befandt sig to af Stockholmspolitiets bedste. I førersædet sad politiaspirant Oredsson, 24. Oredsson var blond, blåøjet og bredskuldet. Han var i sin sidste praktikperiode som aspirant, og om en måned ville han blive rigtig betjent. I hans sjæl brændte også en overbevisning om, at kampen mod den stadig omsiggribende kriminalitet derved ville gå ind i en afgørende fase, hvor det gode til slut ville sejre.

På passagersædet ved siden af ham sad hans nærmeste overordnede, politiassistent Stridh, der var næsten dobbelt så gammel som Oredsson og gik under navnet Fred For Enhver Pris blandt de ældre kolleger. Siden de var startet på deres patruljering for to timer siden, havde hans tanker udelukkende kredset omkring den frankfurter med kartoffelmos, agurkesalat, rejesalat, sennep og ketchup, der ville skaffe ham en smule midlertidig lindring i hans elendige tilværelse. Nu kunne han fange duften af den, og i kampen om mikrofonen, der sad mellem

ham og Oredsson, var han naturligvis redningsløst fortabt.

“235 her. Vi lytter,” svarede Oredsson. Vaks og vågen som altid.

*

Omtrent samtidig med at den pensionerede jurist fik forbindelse med den kvindelige radiooperatør på politiets alarmcentral, kom politimester Lars M. Johansson, konstitueret chef for Rigskriminalpolitiet og M som i Martin, ud af porten til sit hjem på Wollmar Yxkullsgatan på Södermalm. Johansson forsvandt ned ad gaden med raske skridt og i strålende humør på vej til sit første stævnemøde med en kvinde, som han vidste var smuk at se på og sikkert også morsom at snakke med. Det skulle finde sted på en lokal restaurant med glimrende mad til rimelige priser. Udenfor var det en kold og stjerneklar aften uden spor af sne på veje og fortove, og alt i alt var det en nærmest ideel kombination for den, der ønskede at holde hovedet koldt, humøret i toppen og samtidig undgå at få kolde fødder.

Lars Martin Johansson var en ensom mand. I juridisk forstand havde han været det siden den dag for snart ti år siden, da hans første og hidtil eneste kone forlod ham, tog de to børn med sig og flyttede sammen med en ny mand til et nyt liv i et nyt hus. I sjælelig forstand havde han været ensom hele livet, selv om han var vokset op sammen med seks søskende og to forældre, der havde truffet hinanden for over halvtreds år siden, stadig var gift med hinanden og ville være det, til døden dem skilte. Det var ikke, fordi Johanssons ensomhed var hans arvelod. Det var ikke tryghed, nærhed og opmærksomhed, han havde savnet under sin opvækst. Det havde der været rigeligt af, og han kunne stadig få det, hvis det var det, han ønskede, men da han som voksen begyndte at ransage sin hukommelse efter lykkelige minder fra barndommen, var de eneste, han fandt, dem, hvor han fik lov at være helt og aldeles i fred. Hvor han stod alene på scenen, stykkets eneste aktør, kun ham.

At påstå, at Johansson trivedes med sin ensomhed, var en betydelig underdrivelse. Ifølge den vedtagne målestok for

menneskeligt samkvem var det betydeligt værre end som så. Ensomhed var den nødvendige og afgørende forudsætning for, at Johansson kunne fungere; både i den enkle, menneskelige betydning, der gik ud på at få alle disse dage lagt sammen til et anstændigt liv, og i den rent professionelle, hvor det blot gjaldt om at gøre sin pligt over for andre uden hensyn til slægtskab, venskaber eller følelser i al almindelighed. Og i så henseende havde hans tilværelse nærmest været ideel, siden hans kone forlod ham og tog børnene med.

Til julen to år efter skilsmissen havde han fået en LP-plade i julegave af sin syvårige datter, A Lonely Man med Elton John, og helt bortset fra at noget havde klemmt ham om hjertet, da han læste teksten på omslaget, havde han tænkt, at dette vidnede om en usædvanlig menneskekundskab hos en, der kun var syv år. Og at vedkommende som voksen sandsynligvis ville blive en meget stærk og selvstændig person eller en, der risikerede at blive knust af sin egen indsigt.

Det, der lavede rod i hele regnestykket, dette sikre, kontrolle-rede, forudsigelige liv, var hans interesse for kvinder: deres duft, deres bløde hud, den lille grube i nakken mellem hårkanten og den slanke hals. Det hjemsøgte ham i drømme om natten, når han ikke kunne væрге for sig på anden måde end ved at rode lagenet sammen til en svedig pølle midt i sengen, og det forfulgte ham midt på dagen, når han vågen, helt nøgtern og klar i hovedet kunne vride nakken af led efter en rank ryg og et par brune ben, som han aldrig skulle se igen.

Den, der hjemsøgte ham nu, sad en halv armslængde fra ham ved samme bord på en lokal restaurant, hvor man serverede aldeles udmærket mad til rimelige priser. Han havde mødt hende to dage tidligere, da han holdt et foredrag om arbejdet ved Rigskriminalen for en gruppe juristuddannede politichefer. Hun spiste sin pasta med skaldyr og svampe med åbenlys glæde, hvilket gjorde ham glad. Det var et godt tegn. Hvis en kvinde sad og stak til maden, var det et dårligt tegn, der handlede om mere end bare maden.

Første gang, de talte sammen, var i pausen mellem hans to forelæsnings timer. Om det triste i at bo på hotel i Stockholm,

når man havde et liv, et hjem og venner i Sundsvall. Senere kom de til sagen.

“Hvis du ikke har noget bedre for på fredag aften, kender jeg en ganske udmærket restaurant i nærheden af, hvor jeg bor.” Johansson nikkede bekræftende og så ned i sin hvide kaffekop af plastic. Hans norrlandske accent var lidt mere tydelig end ellers.

“Jeg troede aldrig, du ville tage mod til dig og spørge. Hvor, hvornår og hvordan?”

Og nu sad hun der. I en halv arms afstand.

Egentlig burde jeg sige noget om min ensomhed, tænkte Johansson. Advare hende, hvis jeg nu skulle blive rigtig forelsket i hende og hun i mig.

“Pasta, olivenolie, basilikum, tomater, skaldyr og lidt svampe. Hvad er der galt med stegt flæsk og persillesovs? Jeg er opfostret med den slags.”

Johansson nikkede og lagde gafflen fra sig.

“Det tror jeg, du ved. Ellers sad jeg ikke her.”

Hun havde lagt gafflen fra sig og så glad ud.

Okay, tænkte Johansson. Rystede på hovedet og hilste med vinglasset.

“Jeg har ingen anelse. Jeg er en simpel bondedreng fra landet. Lad mig høre?”

*

Klokken syv minutter over otte, kun to minutter efter de havde besvaret alarmen, ankom Stridh og Oredsson til åstedet. Oredsson var kørt ind på gangstien parallelt med Valhallavägen efter parkeringspladsen, og inden han standsede bilen, tændte han det lange lys. Nogle meter foran bilen sad en ældre mand i skihue og mørk frakke. Han vuggede med overkroppen, og i favnen krammede han en hund, der lignede en mindre schæfer, og han havde tilsyneladende ikke bemærket deres ankomst. Små ti meter længere væk, lige på kanten mellem fortovet og græsrabatten op mod husmuren, lå en livløs krop. Rundt om hovedet en blodpøl på næsten en halv meter i radius, der glimtede som smeltet tin i lyset fra projektørerne.

“Jeg kan tjekke, om han lever.” Oredsson så spørgende på Stridh, samtidig med at han tog sikkerhedsselen af.

“Hvis du synes, det er ubehageligt, kan jeg gøre det.” Stridh nikkede med et vist eftertryk. Det var trods alt ham, der var chef.

Oredsson rystede på hovedet og åbnede bildøren.

“Det er helt i orden. Jeg har faktisk set det, der var betydelig værre.”

Stridh nøjedes med at nikke. Spurgte ikke, hvor en 24-årig politiaspirant kunne have indhøstet den slags erfaringer.

Et eller andet sted måtte han have gjort det. Da han rapporterede til alarmcentralen nogle minutter senere, var han kortfattet og klar, og hans stemme lød ikke det mindste berørt. På stedet fandtes en død mandsperson, så der var altså ikke brug for nogen ambulance. Efter de omfattende skader og kroppens placering at dømme virkede det højst sandsynligt, at omtalte mandsperson var faldet eller hoppet ud af en af de øverste lejligheder i ejendommen. Et højhus på mindst tyve etager, der indeholdt studenterhybler og af uklare årsager kaldtes Nyponet. Der fandtes et vidne på stedet. En ældre mand der havde været ude at lufte sin hund. Kollegaen Stridh talte netop nu med ham. Det ville være glimrende, hvis man kunne sende nogen fra kriminalpolitiet samt en tekniker, så skulle Oredsson nok ordne afspærring rundt om liget i mellemtiden, men ellers var det ikke nødvendigt med nogen forstærkning lige nu.

“Ja. Sådan ligger landet,” sluttede Oredsson. Jeg bryder mig ikke om at sige, at hunden også er død, tænkte han.

*

I kriminalpolitiets kaffestue sad kriminalinspektør Bäckström og gloede fjernsyn, og hidtil var alt gået vel. Af en fredag aften at være havde der været usædvanlig roligt, og da en patrulje for en halv time siden havde båret en slagsbror ind, havde Bäckström sanset faren i tide og nået at smutte ud på toilettet. I stedet var det en af hans kolleger, der måtte tage sig af den satan. Uden tvivl en perker og lige så besværlig, som den slags altid er.

Normalt arbejdede Bäckström i voldsafdelingen, men efter-

som hans økonomi konstant var dårlig, var han tvunget til at tage en hel del overtid. Ganske vist var det kun de rene idioter, der sad vagt en fredag aften, men tre dage før lønningsdag havde han ikke haft noget valg. Så her sad han, og indtil nu var alt gået godt. Lige til nu, hvor den vagthavende kommissær stod i døren og virkede lige så sur som sædvanlig, mens han så opfordrende på Bäckström.

“Jeg har et lig til dig, Bäckström. Det ligger tilsyneladende på fortovet nedenfor den der studenterkasse efter parkeringspladsen ved Valhallavägen og Frejgatan. Jeg har talt med Wijinbladh fra teknisk. Du kan køre med ham.”

Bäckström lyttede og nikkede. En selvmorder, tænkte han. En af de der lyserøde studenter, der var sprunget ud, fordi han ikke havde fået sin SU i tide. Og stadig en rimelig chance for at holde fyraften, inden kroen lukkede.

*

Det varede en rum tid, før Bäckström og Wijinbladh dukkede op. En selvmorder stikker ikke af, og en kop kaffe ekstra gør ingen skade, men hverken Stridh eller Oredsson havde ligget på den lade side. Oredsson havde afspærret området omkring stedet, hvor liget lå. På politiskolens kursus i kriminalteknik havde han lært, at politifolk næsten altid gjorde den slags afspærringer for små, så han havde været rundhåndet, og den blåhvide afspærringstape var dekorativt udspændt mellem passende lygtepæle og træer. Der var kommet nogle nysgerrige til, mens han var i gang, men efter et hurtigt blik på den døde krop var alle vendt om og havde forføjet sig. Han havde naturligvis ikke rørt liget. Det havde han lært på samme kursus.

I mellemtiden havde hans ældre kollega trøstet Spiralen. Efter lidt overtalelse havde han fået ham til at sætte sig ind på bilens bagsæde, og han havde selvfølgelig fået lov at tage hunden med sig. De havde også hjulpet hinanden med at pakke hunden ind i Stridhs eget tæppe, som han altid medbragte på lange nattevagter, af grunde der kun vedkom ham selv. Der fandtes ganske vist et stykke voksdug i bilen, som man normalt bredte ud over

bagsædet, når man kørte med fulderikker, men man svøbte ikke døde ind i det, især ikke lige for øjnene af den efterladte.

“Han hedder Kalle,” forklarede Spiralen med tårer i øjnene. “Det er en elghund, men jeg tror også, der er lidt støver i ham. Han blev tretten i sommers, men han er ellers frisk og rask.”

Spiralen snøvelede og tav, mens Stridh lagde en arm om hans skulder, hvorefter han foretog det indledende forhør.

Spiralen hed naturligvis ikke Spiralen. Det blev han bare kaldt. Han hed Gustav Adolf Nilsson, var født i 1930 og var kommet til Stockholm i 1973 for at gå på et omskolingskursus hos AMU, arbejdsløs bygningsarbejder fra Norrland, og sådan var det fortsat, for noget nyt job havde han aldrig fået.

“Det var kammeraterne på kurset,” forklarede Spiralen. “Jeg er jo født og opvokset på de egne, og man talte vel en del om, hvordan der var derhjemme. Ja, så blev det altså til Spiralen. Som i Spiralelven, hvis du kender den?”

Stridh nikkede igen. Han kendte den.

Spiralen og Kalle boede lige i nærheden, på anden sal over gården i Surbrunnsgatan 4, og på netop denne tid, når de havde spist middag, og inden det var tid til aftenyhederne i fjernsynet, plejede de at gå den sædvanlige aftentur. De gik altid samme vej. Først over Valhallavägen ved krydset ved Surbrunnsgatan, derefter gangstien parallelt med Valhallavägen ned til Roslagstull, hvor de normalt vendte om og gik hjem igen. Men hvis det var godt vejr, skete det, at turen blev længere.

Ved plænen neden for studenterkollegiet Nyponet havde Kalle et af sine yndlingstræer, så der plejede de at gøre det første lidt længere ophold.

“Det er vigtigt, at de får tid til at snuse rigtig rundt,” forklarede Spiralen. “For en hund er det ligesom at læse avis.”

Netop som de stod der, og Kalle læste sin avis, løftede han pludselig hovedet og stirrede direkte op på husfacaden. Hvorpå han kastede sig bagud med et kraftigt ryk i snoren.

“Jeg var lige ved at stå på snuden. Hvis Kalle ikke havde set op og rykket mig væk, havde jeg fået skidtet lige i hovedet, og så havde jeg ikke siddet her nu.” Spiralen nikkede eftertrykkeligt.

“Tror du, han hørte en eller anden lyd, som han reagerede på?”

Stridh noterede noget i sin lommebog.

“Næh.” Spiralen rystede på hovedet med endnu større eftertryk. “Han er fuldstændig døv på begge ører. Det må have været den der sjette sans, som de har. Visse elghunde har den. En sjette sans.”

Stridh nikkede, men sagde ikke noget.

Hvis Kalle virkelig havde haft en sjette sans, var den i hvert fald gået i stykker straks efter, da ofrets nedfaldende venstresko ramte ham i nakken og dræbte ham på stedet.

“Det er sgu for meget,” begyndte Spiralen at snøfte igen. “Dér står vi, Kalle og jeg, og glør på skidtet, og pludselig kommer hans sko farende.”

“Den kom altså lige efter kroppen?” Spurgte Stridh for at skifte emne.

“Nej, egentlig ikke. Vi stod og gloede. Det varede lidt.”

“Et minut eller to minutter?”

“Nej, ikke et helt minut, det gjorde det ikke, men det varede nok en ti eller tyve sekunder. Det gjorde det.”

“Ti til tyve sekunder siger du. Du tror ikke, det kan have været endnu kortere?”

“Jo, det føles jo nok længere, når man står sådan, men det tog i hvert fald en del sekunder.”

Spiralen snøftede lydeligt og snød næsen mellem fingrene.

Mens Stridh snakkede med Spiralen, havde Oredsson ivrigt brugt sine blå øjne. Skoen havde han opdaget med det samme, den lå blot nogle meter fra kroppen og tilhørte sandsynligvis ofret, eftersom han manglede den venstre sko, og højreskoen, der endnu sad på foden, var mistænkeligt lig den, der lå på jorden. Et kort øjeblik havde han overvejet at hente en plasticpose i bilen og lægge skoen i den, naturligvis på samme sted og i samme position som den lå nu, men han havde opgivet tanken. Der var ikke blevet sagt noget specifikt om håndteringen af netop sko på kurset i kriminalteknik, men da han derfor antog, at den så skulle behandles som et spor i al almindelighed, havde han ladet den ligge, som den lå. Der var heller ikke noget i vejr-situationen eller det omgivende miljø, der motiverede en

undtagelse fra den gyldne hovedregel i form af såkaldte særlige sporsikrende foranstaltninger.

“Sådan skal det så være,” tænkte Oredsson og var ganske tilfreds med sin beslutning. Det måtte være hovedreglen om at røre mindst muligt og overlade efterforskningen til teknikerne.

I stedet begyndte han at granske husfacaden ud fra en tænkt vertikal linje fra det sted, hvor kroppen var havnet og direkte op langs husmuren. Husets grund lå på en skrænt, så han vidste ikke helt, hvordan han skulle tælle, men et eller andet sted på fjortende eller femtende etage, stod der åbenbart et vindue åbent trods kulden. Cirka halvtreds meters faldhøjde, tænkte Oredsson, der var bedste skytte af sin årgang og en knag til at bedømme afstande, hvilket også stemte ganske godt overens med ligets bedrøvelige tilstand. Oredsson så på uret. Nu var der gået godt en halv time, siden alarmcentralen lovede at sende en vagthavende og teknikerne. Hvad har de gang i, tænkte Oredsson irriteret.

*

Bäckström var lille, fed og primitiv, medens Wijinbladh var lille, tynd og sirlig, og sammen komplementerede de hinanden ganske udmærket. De arbejdede også godt sammen. Bäckström syntes, at Wijinbladh var en krysteragtig svans, som man end ikke behøvede at tale med store bogstaver til, for han gjorde alligevel, som man sagde, mens Wijinbladh betragtede Bäckström som en retarderet koleriker, der var den ideelle samarbejdspartner for en mand, der foretrak selv at have fuld kontrol over situationen. Da de begge var temmelig inkompetente, opstod der da heller ingen gnidninger af saglige eller andre professionelle grunde, og stort set udgjorde de et glimrende par.

Præcis en time efter at de havde modtaget beskeden, meldte de sig på fortovet foran studenterkollegiet Nyponet, men så bør man retfærdigvis også anføre, at det på denne tid af døgnet tog næsten ti minutter at køre fra stationen på Kungsholmen til parkeringspladsen over for krydset mellem Valhallavägen og Frejgatan, hvor de havde valgt at stille bilen.

“Hvad fanden er det her?” Sagde Bäckström og trak surt i afspærringstapen foran liget. “Der er vel for fanden ikke udbrudt krig eller hvad?” Han stirrede indædt på de to uniformerede kolleger.

“Det er afspærringstape,” svarede Oredsson roligt. Hans blå og underligt blege øjne mønstrede Bäckström. Han stod med spredte ben og med de kraftige arme hængende ned langs siden. “Der ligger en hel rulle i bilen, hvis du skal bruge mere.”

Det var dog en syg satan, tænkte Bäckström. Han er da ikke politimand. Han ligner mere noget fra en gammel nazifilm. Hvad de dog slipper ind i etaten i vore dage! Han besluttede at skifte emne i en fart.

“Der skulle være et vidne på stedet. Hvor fanden er han blevet af?” Han gloede surt på de to i uniform.

“Ham kørte jeg hjem for en halv time siden,” svarede den ældre, noget mere korpulente klodsmajor, der stod ved siden af den yngre nazitype. “Han var lettere chokeret og ville hjem, og jeg har jo allerede talt med ham. Jeg har navn og adresse, hvis du vil tale med ham.”

“Det løser sig, det løser sig,” sagde Wijinbladh udglattende. “Uden at drage forhastede konklusioner synes jeg nok, dette virker mistænkeligt som et selvmord. Ved De herrer for øvrigt, at der går tyve selvmord på hvert mord i denne by?”

Efter deres hovedrysten at dømme virkede det ikke, som om de kendte til dette faktum, og ingen af dem virkede heller specielt interesserede i at fordybe sig i spørgsmålet.

“Der står et vindue på vid gab på fjortende eller muligvis sekstende etage, alt efter hvordan man tæller.” Oredsson pegede op på husfacaden. “Det har stået åbent, siden vi kom. Trods kulden.”

“Jamen, det lyder jo aldeles udmærket,” svarede Wijinbladh med virkelig varme i stemmen. “Mine herrer, lad os se på liget. Hvis vi er heldige, har han måske noget i lommerne. Smutter du ned og henter mit kamera?” Wijinbladh nikkede opmuntrende til Oredsson. “Det ligger på bagsædet, og tag også tasken, der ligger i bagsmækken, med.”

Oredsson nikkede uden at svare. Når tiden kommer, skal vi

nok tage os af din slags, tænkte han, men lige nu er jeg bare en menig soldat, og det gælder om at gøre gode miner til slet spil. Men min tid kommer.

*

Der er noget, der ikke stemmer, tænkte Johansson. Han havde snakket om italiensk mad, om en længere tur til Sydøstasien, han nylig havde været på, og på opfordring fortalt om sin norrlandske opvækst. Han havde gjort det stilfærdigt og humoristisk, og for den, der kunne læse mellem linjerne, var det aldeles tydeligt, at Lars Martin Johansson var både belæst, begavet og behagelig, fremgangsrig, med penge i banken og – hvad der var allermest vigtigt – både ugift og fri samt særdeles kapabel, når det kom til det rent fysiske forhold mellem mand og kvinde.

Hans middagsgæst så da også ud til at more sig og være interesseret, de signaler, hun udsendte, var tydelige nok, men alligevel var der noget, der ikke stemte. Hun havde gjort gengæld med sin egen baggrund: datter af en advokat i Östersund, hjemmegående mor, en ældre og en yngre søster, læst jura i Uppsala, praktiseret en tid ved anklagemyndigheden, var blevet interesseret i politiarbejde og havde søgt uddannelsen som politichef. Og hvis man havde øjne at se med og ører at lytte med, var det helt tydeligt, at hun var både smuk og veluddannet, begavet og behagelig, og sikkert en behagelig partner, når det kom til det rent fysiske forhold mellem kvinde og mand.

Du har en mand, tænkte Johansson, og grunden til, at du ikke omtaler det, er, at du er lidt for velopdragen, lidt for konventionel og lidt for tilbøjelig til at gå efter det sikre. Du kunne godt tænke dig en diskret affære, men skal du vove mere, vil du først være helt sikker på, at du ender med at få mere, end du allerede har.

Johansson kunne i og for sig også tænke sig en diskret affære, han havde til og med gennemført et par stykker, men når det drejede sig om kvindelige politifolk, var der en åbenbar komplikation. Næsten alle kvindelige politifolk havde affærer med mandlige politifolk, og eftersom der var ti mand for hver kvinde

i korpset, var presset fra købersiden både enormt og umætteligt. Johanssons ældste bror var boligspekulant og bilhandler. Han var rig, snedig, uddannet og rå og kunne se tværs igennem både venner og fjender. En gang havde Johansson drillet ham på grund af hans smukke, blonde sekretær. Nå? Hvad foregik der egentlig?

“Lad mig give dig et godt råd.” Han ældre bror så alvorligt på ham. “Man skal aldrig skide i egen rede.”

Nu er det vist tid til en lille nødløgn, tænkte Johansson. Den virkede selv på vaneforbrydere, så der var egentlig intet til hinder for, at den ikke skulle virke på en konstitueret politichef fra Sundsvall.

“Noget helt andet er,” sagde Johansson og smilede afslappet. “Hvordan går det med din mand for tiden? Det er snart længe siden, jeg har set ham.”

Hun tog det pænt. Skjulte sin overraskelse pænt ved hjælp af vinglasset. Så på ham og smilede med en lille bekymret rynke i panden.

“Han har det sikkert udmærket. Jeg anede ikke, at I kendte hinanden?”

“Fik han det job, han søgte?” replicerede Johansson, der gerne ville have fast grund under fødderne.

“Som assisterende lenspolitimester mener du?” Ingen rynke længere.

Johansson nikkede.

“Han tiltrådte i sommers. Han trives som en fisk i vandet. Jeg ved ikke, om det skyldes afstanden mellem Växjö og Sundsvall ... jeg kan jo ikke påstå, det ligefrem har bidraget til at udvikle vort forhold, men det var måske heller ikke meningen.” Nu smilede hun igen.

“Vi kender ikke hinanden særlig godt,” sagde Johansson og hævede sit glas. Hvordan kan du dog leve sammen med den idiot, tænkte han.

*

På fortovet neden for studenterkollegiet havde Bäckström og Wijnbladh påbegyndt efterforskningen med fynd og klem. Først havde Wijnbladh knipset et par billeder af den døde krop, og så snart han sænkede kameraet og begyndte at mumle noget uforståeligt i en lille diktafon, var Bäckström begyndt at gennemrode ligets klæder. Det var hurtigt gjort. Liget var iført et par blå cowboybukser, en hvid T-shirt og over den en mørkegrå sweater med V-udskæring, på højre fod en strømpe og en kraftig, støvleagtig sko, på venstre fod blot en strømpe. I den højre sidelomme på cowboybukserne fandt Bäckström en tegnebog. Han bladrede indholdet igennem, mens han smaskede fornøjet.

“Kom her, gutter, så skal I se.” Bäckström vinkede til Stridh og Oredsson. “Jeg tror, vi har et gennembrud i efterforskningen her.”

Bäckström holdt et lamineret id-kort med foto i vejret.

“John P. Krassner ... b punktum ... det skal vel betyde ‘born’ ... July fifteen nineteen hundred fiftythree,” læste Bäckström på dårligt engelsk. “John P. Krassner, født femtende juli nitten hundred treoghalvtreds,” oversatte han høfligt. “Åbenbart en skide amerikaner, der har besluttet at stille træskoene. En eller anden evighedsstudent, der er faret vild blandt alle bøjerne.”

Stridh og Oredsson nøjedes med at nikke neutralt, men Bäckström gav sig ikke så let. Han lænede sig frem og holdt id-kortet mod hovedet på kroppen. Det var tydeligt, at hovedet havde taget det værste af faldet mod jorden. Det så ud til at være knust tværs ovenfra fra hjernen mod hagen, ansigt og hår var dækket af indtørret blod, ansigtet sammentrykt, og trækene umulige at genkende. Bäckström fnes henrykt.

“Hvad siger I så, gutter? Jeg vil påstå, de ligner hinanden som to dråber vand.”

Stridh fortrak en grimasse af væmmelse, men sagde ikke noget. Oredsson stirrede på Bäckström uden at fortrække en mine. Svin, tænkte han.

“Okay.” Bäckström rettede sig op og så på uret. Allerede halvti, tænkte han. Nu gælder det om at få gang i sagerne. “Hvis I sørger for, at vi får liget sendt til retsmedicinsk, så vil jeg og Wijnbladh tage et kig på den der lejlighed.”

“Hvad gør vi med skoene?” spurgte Oredsson.

“Læg den i en pose og send den med kroppen,” afgjorde Wijjnbladh, inden Bäckström nåede at sige noget og skabe unødige problemer, “og når I alligevel har dem i radioen ... så sørg for, at de sender nogen fra kommunen til at rydde op.”

“Netop,” understregede Bäckström. “Her ser ud ad helvede til. Og du,” han kiggede på Oredsson, “husk at tage den forbandede afspærring med dig.”

“Det skal jeg nok,” nikkede Oredsson. En dag får jeg lov at tage dig for spirituskørsel her i byen, tænkte han. Og når du så begynder at snakke op ad stolper og ned ad vægge om, at du er politimand, skal jeg stoppe en hel rulle tape op i røven på dig. “Naturligvis,” sagde Oredsson smilende og nikkede til Bäckström, “fjern afspærringen. Det er opfattet.”

Han er ikke rigtig klog, tænkte Bäckström. Fy for fanden, hvis man var en almindelig borger og blev udsat for den idiot.

*

Det var værelset bag det åbne vindue, og ifølge opslagstavlen i vestibulen lå det på fjortende etage: et af otte studenterværelser langs samme korridor og med fælles køkken. Selv om det var fredag aften, havde alarmcentralen fået fat i viceværten, der sad på sit lille kontor i en nabobygning kun hundred meter væk. Han havde sukket dybt, det var ikke første gang, noget sådant var sket, og havde lovet at indfinde sig straks. Det havde han også gjort. Fem minutter senere åbnede han døren til korridoren, hvor værelset lå, pegede på døren, det drejede sig om, og afleverede nøglen til Wijjnbladh.

“I klarer det vel bedst uden mig?” spurgte han retorisk. “Jeg skal have nøglen tilbage, når I er færdige.”

Det var Wijjnbladh, der lukkede op. Inden for døren var der en garderobe og til højre et toilet med brusebad. Lige fremme lå et mindre værelse, hvis eneste vindue stod på vid gab. Sammenlagt kunne det højst dreje sig om tyve kvadratmeter.

“Du kan vel snakke med hans naboer her på gangen, mens jeg

tager nogle billeder.” Wijnbladh så spørgende på Bäckström.

Bäckström nikkede bekræftende. Det passede ham udmærket. Der var koldt som i en brøndgravers røv derinde, og han havde sgu ikke tænkt sig at pådrage sig en lungebetændelse bare for en skør vinduesudspringers skyld.

Mens Wijnbladh tog sine billeder, havde Bäckström fortsat heldet med sig. Han havde kigget ud i køkkenet, tomt, og for en sikkerheds skyld også i køleskabet. Der var dog ikke noget, der virkede specielt fristende, og der stod navn på både mælkekar-tonen, glasset med syltede agurker og diverse dåser med ukendt indhold. Føj for fanden nogle svin, tænkte Bäckström. Ikke en gang en pilsner eller en sodavand til en tørstig betjent. Men heldet var stadig på hans side. Han bankede på og tog i samtlige døre. De var låste, og hvis der var nogen hjemme, havde de i hvert fald ikke til hensigt at lukke op.

Værelset var småt, rodet og sparsomt møbleret med et slidt standardmøblement; en seng, et natbord, en lampet over sengen, i modsatte hjørne en lænestol med en standerlampe, op ad vinduesvæggen en bogreol og på den anden side af vinduet et skrivebord og en stol.

“Han har det sgu hyggeligt,” sagde Bäckström og nikkede anerkendende.

Folk, der ikke arbejdede, som for eksempel studenter, burde hverken have mad eller tag over hovedet, men det her kunne han lige klare. Værelsets nuværende indehaver havde tilsyneladende ikke indrettet sig til et længere ophold, og han havde åbenbart heller ikke nogen veludviklet ordenssans. De personlige ejendele var få; en rejsetaske, lidt tøj, nogle bøger med engelske titler. På den uregte seng lå der en kort dynejakke, og under sengen stod et par udtrådte sko. Det var ikke nogen hashbule, men hvis den, der boede der, ikke snart tog sig sammen, ville stedet hurtigt komme til at ligne.

Der var mest orden på skrivebordet. Der lå papir og kuverter, penne, clips, et viskelæder og nogle kassetter med farvebånd til den lille, smarte rejseskrivemaskine, der stod anbragt midt på bordet. I valsen sad desuden et stykke papir med engelsk tekst,

bare en seks-syv linjer, men ganske afslørende for en professionel som Wijjnbladh.

“Hvis jeg skal sammenfatte,” indledte Wijjnbladh med et venligt smil, “synes jeg nok, at alt, hvad vi har set, taler for selvmord. Hvis du ser på vinduet dér,” Wijjnbladh pegede på det nu lukkede vindue, hvor den afbrækkede vinduessprosse lå på gulvet, “kan du se, at han har brækket sprossen af. Ellers kan man kun åbne det nogle få centimeter. Hvis man skal lufte ud og sådan.”

Bäckström nikkede velvilligt. Ganske vist var Wijjnbladh langsommeligheden selv, men det her lød som sød musik i hans ører.

“Ja, og så er der meddelelsen, som han har efterladt i skrivemaskinen. Den er på engelsk, og jeg skulle mene, den udtrykker stor lede ved livet, en slags ...”

Wijjnbladh ledte efter et ord, men eftersom han engelskkundskaber var mildt sagt begrænsede, var det ikke helt nemt.

“Ja, ganske enkelt et typisk selvmordsbrev,” sagde Wijjnbladh og nikkede som understregning.

Bäckström nikkede også. De var jo i samme båd, så det kostede ham jo ikke noget.

“Og så må vi ikke glemme yderdøren. Den var låst indefra.”

“Netop.” Wijjnbladh nikkede. Med en ganske normal smæklås af en helt almindelig model, tænkte han. Og hvor dum kan man egentlig være.

“Jamen, så skulle vi vel være færdige her.” Bäckström kiggede på uret. Den var kun et kvarter over ti, og hvis han skyndte sig tilbage til centralen, kunne han oven i købet nå at ringe til den gamle fyr med hunden, der havde set fyren springe. Netop sådan en lille ekstra afsluttende detalje, der kendetegnede den helt uangribelige efterforskning, og om ikke så længe kunne han sidde på værtshuset og nyde en velfortjent fadøl.

*

Johansson og hans ledsager havde forladt restauranten i den gode stemning, der ganske naturligt opstår, når visse ikke helt enkle beslutninger er blevet udskudt på ubestemt tid, mens valg-

mulighederne stadig er til stede. De havde spadseret sammen hjem til hendes hotel nede ved Slussen, og Johansson havde ikke været særligt svær at overtale, da hun foreslog en afskedsøl i hotellets bar.

“Om en uge er der afslutningsfest på kurset. Er der nogen chance for, at du har tænkt dig at dukke op?” Spændingerne var forsvundet. Hun sad foroverbøjet, hun smilede og trak en negl blidt hen over Johanssons højre hånd. Selv havde hun smalle, stærke hænder.

Johansson rystede beklagende på hovedet.

“Om en uge sidder jeg i et fly til USA. Jeg skal møde en masse mennesker fra Interpol og FBI.” Johansson sukkede let. “Ind imellem spekulerer jeg på, om der er nogen deroppe, der med vilje driller mig, eller om jeg bare er dårlig til at planlægge.”

“Suk!” Hun sukkede også. “Du lever virkelig et kedeligt liv. Jeg skal selv på et kursus i Härnösand sammen med vores civilansatte. Det bliver sikkert skide spændende.” Hun smilede igen.

Johansson så sit snit til at flette fingre med hende. Men kun blidt, meget blidt. Hud der berørte hud. Intet pres.

“Jeg må hellere købe en fin julegave til dig. Noget man ikke kan få her.”

“En sherifstjerne i ægte guld?” Hun fnisede og klemte hårdere om hans hånd.

“Ja,” sagde Johansson. “Eller måske en af de der blå baseballkasketter, der står FBI på.”

*

Bäckström sad stadig i vagtlokalet, selv om klokken havde passeret midnat for en halv time siden, og han var eddikesur. Han og Wijnbladh havde plomberet døren til selvmorderens værelse allerede inden halv elleve, og når det lysnede næste dag, skulle hele denne sørgelige historie ligge på skrivebordet hos vagthavende på Östermalm. Rigtige politifolk som han og Wijnbladh burde ikke beskæftige sig med sådan noget pjat. Det kunne de nyudklækkede betjente på de lokale vagtdistrikter få tiden til at gå med.

Alt var gået som smurt, og de skulle netop til at lukke døren til korridoren, da den satans neger og en svensk studenterluder med blålilla læbestift dukkede op, og hvad de havde i tankerne, behøvede man ikke være politimand for at tænke sig til. Påståelig havde han også været på sit næsten ubegribelige niggerengelsk. Han nægtede at flytte sig og ville vide, hvad fanden de bestilte i hans korridor. Selv havde han bare tænkt sig at gå uden om fjolserne og tage elevatoren ned, selv om han egentlig burde have ringet efter en patruljevogn med to af samme slags som Oredsson, men den kryster til Wijnbladh var naturligvis veget uden om. Han havde legitimeret sig og var begyndt at parlamentere med fyren på sit elendige engelsk. Så havde kællingen blandet sig, både på engelsk og på svensk, og så var det for alvor gået galt. Han kunne umuligt have taget livet af sig, han var en fin-fin fyr, ikke spor deprimeret, blablabla.

Til sidst havde han været nødt til at skrue bissen på. Han havde sagt, at de kunne ringe på mandag og for en sikkerheds skyld givet dem navn og titel på en kollega i kriminalpolitiet, der næsten altid var sygemeldt på denne årstid på grund af sine alvorlige alkoholproblemer. Og endelig kunne de så køre fra stedet, efter at en fjerdedel af hans liv var gået ad helvede til.

Da han til sidst kunne tage plads bag sit skrivebord for at sammenfatte de løse tråde i denne sørgelige historie, var det tid til næste tosse. Ham den fede klods til Stridh havde tydeligvis fuldstændig misforstået sine arbejdsopgaver og indleveret et forhør med vidnet. To tætskrevne maskinsider for noget, der kunne klares på ti linjer, og helt igennem uforståeligt. Ifølge vidnet, førtidspensionist Gustav Adolf Nilsson, var det tydeligvis ikke ham, men hans køter, der havde hørt, da tossen Krassner hoppede ud ad vinduet. Samme køter, der på trods af sin gode hørelse, var blevet dræbt af en mystisk nedfaldende sko.

Hvad for en førtidspensionist, tænkte Bäckström. Det er socialsvensk for en drukmås, der ikke gider bestille noget, og som har haft held til at snøre en eller anden naiv socialrådgiver på arbejdsformidlingen. Det er fandeme godt med dig, tænkte Bäckström, mens han ledte efter Spiralens telefonnummer.

Et kvarter senere var det hele klappet og klart, som altid når en rigtig professionel havde med tingene at gøre. Bäckström trak rapporten ud af skrivemaskinens valse og rettede med sin kuglepen, mens han læste den korte og klare tekst, hvor der i øvrigt ikke fandtes den mindste hentydning til en endnu ikke begravet hund.

“Ved forhør via telefon oplyser vidnet Nilsson følgende i sammenfattet form: Klokken cirka 19:50 har vidnet befundet sig neden for kollegiet Nyponet på Körsbärsvägen. Vidnet oplyser, at han på det tidspunkt blev opmærksom på en lyd fra en af de øverste etager i huset. Da han så op, observerede han en mandspersons krop, der var sprunget ud af et vindue og faldt ned direkte langs med facaden og ramte jorden kun nogle meter fra det sted, hvor vidnet befandt sig. Vidnet har fået dette forhør oplæst i telefonen og har godkendt det.”

Det sidste var ren og skær løgn, men da Nilsson næppe var typen, der båndede sine telefonsamtaler med politiet, var der ingen skade sket. Desuden havde oldingen lydt helt forvirret, da Bäckström talte med ham. Han burde være taknemmelig over, at nogen hjalp ham med at få sat tingene på plads, tænkte Bäckström, mens han stoppede rapporten ned i en plastlomme og vedføjede en håndskreven lap til vagthavende på Östermalm.

Bäckström kiggede på uret. Fem minutter over et, men endnu var der ingen ko på isen. Der var oven i købet tid nok til at realisere en lille idé, han havde fået, mens han skrev forhøret med Nilsson ned. Mange bække små, tænkte Bäckström, mens han foldede sin jakke sammen og gemte den i en tom mappe, han fandt på reolen. Bäckström tog mappen under armen og plastlommen i den anden hånd, sneg sig diskret ud i receptionen og anbragte plastlommen nederst i bunken til politiet i Östermalm. Så stak han hovedet ind gennem døren til den vagthavende kommissærs kontor.

“Det drejer sig om det her selvmord, du sendte mig ud til.” Bäckström nikkede mod den mappe, han bar under armen.

“Er der nogen problemer?” Den vagthavende kommissær havde fået en rynke i panden.

“Nej, Det er helt klart, at det er selvmord, men det drejer sig om en amerikansk statsborger, og det kan jo være ømtåleligt. Der er et par ting, jeg lige vil kontrollere i registret.”

“Hvad er problemet?” Den vagthavende så spørgende på ham, men rynken i panden var væk.

“Jeg tænkte på overtiden. Jeg skulle være gået for godt en time siden.”

“Det er helt i orden. Bare skriv den tid på, det tager.”

Det var pokkers, tænkte vagthavende og så efter Bäckströms ryg, der fjernede sig. Det dovne læs. Måske er han blevet religiøs, tænkte vagthavende, men i samme øjeblik ringede telefonen, og han fik andet at tænke på.

Endelig fri, tænkte Bäckström, da han sneg sig ud gennem lågen til Kungsholmsgatan og satte kurs mod værtshuset. Den tomme mappe smed han i den nærmeste papirkurv.

*

Ved midnat lå Lars Martin Johansson allerede i sin seng på Wollmar Ykullsgatan og hørte klokkerne ringe i Maria Kirke. En nydelig kvinde, tænkte han. Rar at snakke med var hun også, selv om hun var ansat i politiet. Gad vidst om hun er gift med den idiot fra Växjö, eller om de bare bor sammen? Man kan ikke få alt, tænkte Johansson og sukkede. Eller kan man? Måske kan man få alt? Denne nye tanke gjorde ham sært oprømt. I morgen er det en ny dag, tænkte han, og så ville han måske få alt? Johansson strakte armen ud og slukkede sengelampen, lagde sig på højre side med armen under puden, og i løbet af et par minutter sov han lige så dybt, som han plejede at gøre.

*

Spiralen stod i dagligstuen. Han havde løftet Kalles kurv op på egetræsbordet ved vinduet. Han strøg den bløde pels, og Kalle lå lige så stille, som om han sov. I morgen ville han ordne begravelsen. Kommer tid, kommer råd, tænkte Spiralen, men lige nu

føltes det ikke særlig muntert. Han strøg en tåre bort med håndryggen. Det er nok bedst at åbne vinduet en smule, tænkte han. Elghunde kan ikke lide at have det for varmt.

*

Politiassistent Stridh var kørt direkte hjem efter sin vagt. Han havde smurt sig et stort og nærende stykke natmad med en nøje afstemt blanding af de godbidder, der befandt sig i hans velforsynede køleskab. Plus en kold pilsner. Nu lå han i sofaen i dagligstuen og læste Winston Churchills biografi om sin forfader hertugen af Marlborough. Den var i fire bind og på hen ved tre tusind sider, men da han ikke skulle på arbejde igen før mandag eftermiddag, havde han masser af tid. En stor mand, tænkte Stridh, i modsætning til den der overskægspyntede tosse, der havde forsøgt at sætte hele verden i brand og på et hængende hår var sluppet godt fra det, hvis det ikke havde været for gode, gamle Winston. Sært at han ikke var ungarl, tænkte Stridh, mens han skubbede sig til rette i sofaen og slog op på det sted i bogen, hvor han var standset, sidste gang han var færdig med en vagt.

*

Hans unge kollega Oredsson havde skiftet til joggingtøj efter sin vagt og var gået direkte ned i træningssalen i kælderen. Der var altid slukket på denne tid af dagen, men at løfte jern efter endt vagt var blevet den rene renselse for ham. Det hjalp ham til at få sat alle de nye indtryk og erfaringer, som han havde gjort, ind i en større sammenhæng. At det var udlændingene, der var skyld i næsten alle forbrydelser, der blev begået i dagens Sverige, havde han indset allerede den første dag, men hvordan løste man problemet? At sende dem hjem, hvilket havde været det enkleste, var utænkeligt i dagens politiske situation. Hvad skulle man gøre i stedet, og hvordan opnåede man et sådant politisk klima, at de nødvendige forandringer overhovedet blev mulige? Det gav stof til eftertanke, tænkte Oredsson. Og stof til en dis-

kusion med de kolleger, man kunne stole på. At han ikke stod alene, var gået op for ham allerede den første dag.

*

Hjemme i soveværelset lå Wijinbladh og drev den af, mens han tænkte på, hvad hans kone foretog sig denne aften. At hun ikke var ude med sine veninder, havde han regnet ud for flere år siden. Han havde lånt en tjenestevogn og fulgt efter hende. Hun var kørt direkte hjem til en kollega i Älvsjö, der havde været skilt nogle måneder, og da lyset i hans lejlighed blev slukket umiddelbart efter, behøvede man ikke være politimand for at indse, at det ikke drejede sig om det første besøg. Han var blevet siddende den halve nat i den kolde bil, mens han gloede på de sorte vinduer og tankerne krydsede som antiluftslykts i hovedet på ham. Så var han kørt hjem, havde aldrig omtalt episoden med et ord og aldrig på nogen måde røbet, hvad han følte og tænkte.

Hvor og med hvem hun var denne aften, vidste han ikke. Hos kollegaen i Älvsjö var hun i hvert fald ikke, for han havde hængt sig for et halvt år siden, og det var Wijinbladh selv, der havde haft den udsøgte fornøjelse at skære ham ned fra det rør i loftet i vaskerummet, hvor han havde gjort rebet fast. En tung pligt selv for de hærdede efterforskere fra teknisk afdeling. Men nødvendig, og Wijinbladh havde meldt sig frivilligt.

*

Hvordan kunne noget, der var begyndt så godt, ende så satans elendigt, tænkte Bäckström og stirrede beruset ned i det ølglas, som det var lykkedes ham at tiltuske sig oppe ved baren, mens den rette ejermand var ude på dansegulvet. Han havde opsøgt et gammelkendt sted på Kungsgatan, der mest blev frekventeret af kolleger og diverse andre såsom brandmænd, vagtfolk og ambulanceførere. Plus en helvedes masse sygeplejersker, og for en erfaren mand som han selv var konkurrencen ikke særlig stor.

Alt var da også begyndt perfekt. Han havde hægtet sig på en yngre kollega fra kriminalpolitiet i Farsta, der for enhver pris ville overflyttes til voldsafdelingen og havde fået den fikse idé, at Bäckström netop var manden, der kunne arrangere det. Sølle to øl havde han budt på, den nærigrøv, så det med voldsafdelingen kunne han godt glemme. Senere havde han mødt en fed finne, som han havde været i seng med sidste sommer. Hun arbejdede som reservechauffør på Sabbatsberg hospital og boede i en snusket treværelses ad helvede til ude i de sydlige forstæder. Uden tvivl enlig mor, han kunne stadig føle legoklodserne kradse under fodsålerne, da han sneg sig væk næste morgen. Dårlig hukommelse havde hun åbenbart også, for på trods af det forrige besøg var det lykkedes ham at låne en hundredelap af hende. Desuden havde han fået et blidt kys på kinden, men nu var selv hun gået hjem. Tilbage i det tågede og halvtomme lokale befandt sig nu kun en masse fulderikker og en hærget kælling, der var faldet i søvn i et sofahjørne.

Satans til samfund, satans til mennesker, og satans til liv de levede, tænkte Bäckström. Det eneste, man kunne håbe på, var, at der skete et rigtigt sensationelt mord, så man kunne få en ordentlig efterforskning at bide sig fast i.